מאי לאו בהא קמיפלגי דר' יוםי הגלילי סבר

לא תאכלו משמע בין איסור אכילה בין

איסור הנאה וכי אתא קרא למישרייה

לנבילה בהנאה הוא דאתא ורבי עקיבא סבר

איסור אכילה משמע איסור הנאה לא

משמע וכי אתא קרא למומאה ומהרה לא

דכ"ע לא תאכלו משמע בין איסור אכילה

בין איסור הנאה והכא בהא קמיפלגי רבי

יוםי הגלילי סבר כשהותרה נבילה היא

הותרה חלבה וגידה לא הותרו וכי איצטריך

קרא להיתר הנאה הוא דאתא ורבי עקיבא

סבר יונידה נבילה חלבה וגידה נמי

הותרו וכי איצטריך קרא לטומאה וטהרה ור' יוסי הגלילי אשכחן חלב דשרייה רחמנא

בהנאה •אלא גיד נימא דאסור איבעית אימא

הכי נמי דאסור איבעית אימא מייתי לה

בק"ו ומה חלב שענוש כרת מותר בהנאה

גיד שאינו ענוש כרת לא כל שכן ור"ש

דאסר איכא למיפרך יימה לחלב שכן הותר

מכללו אצל חיה תאמר בגיד שלא הותר

מכללו אצל חיה ואידך בבהמה קאמרינן

בבהמה מיהת לא אישתרי מכדי אותבינהו

כל הני קראי ושנינהו חזקיה ורבי אבהו במאי

פליגי בחמץ בפסח ואליבא דרבנן בשור

הנסקל ואליבא דדברי הכל חזקיה נפיק ליה

מלא יאכל ורבי אבהו נפיק ליה מנבילה

מכדי בין למר ובין למר אסורין בהנאה

מאי בינייהו איכא בינייהו חולין שנשחמו

בעזרה חזקיה סבר לא יאכל למעומי הני

אותו למעומי חולין שנשחמו בעזרה רבי אבהו סבר אותו למעומי הני י חולין

שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא נינהו יתיב

ההוא מרבגן קמיה דרבי שמואל בר נחמני

ויתיב וקאמר משמיה דר' יהושע בן לוי מנין

לכל איסורין שבתורה דכי היכי דאסורין

באכילה הכי נמי אסורין בהנאה ומאי ניהו

חמץ בפסח ושור הנסקל מנין תיפוק ליה מלא

יאכל לא יאכל איסור אכילה משמע ליה

איסור הנאה לא משמע ליה תיפוק ליה

מנבילה סבר לה כר' יהודה דאמר סדברים

ככתבן אי סבר לה כר' יהודה תיפוק ליה

מהיכא דנפקא ליה לר' יהודה ימלכלב

מהיכא ו נפקא אור או יייי בייבר תשליכון אותו קסבר חולין שנשחטו בעזרה

דאורייתא מנין דכתיב 2כל חטאת אשר יובא

מדמה וגו' שאין ת"ל באש תשרף ומה ת"ל

באש תשרף אם אינו ענין לגופו דכתיב באש השרף תנהו ענין לכל איסורין שבתורה יוהגה שורף תנהו ענין לכל איסורין

ו. ואנשי קדש תהיון לי וּבְשֶׁר בַּשֶּׁרֶה טְרֵפָּה לֹא רוֹאכֵלוּ לַכָּלֶב תַּשְׁלְכוּוְ אֹתוֹ: שמות כב ל 2. וכל חטאת אשר יובא 2. וְבֶל וַוּשְּׁאוֹז אֲשֶׁוּ יוּבְּא מִדְּמְהּ אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְבַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ לֹא תַאְבֵל

יביי בין בין בְּאֵשׁ תִּשְּׂרַף: ויקרא ו כג 1. וְאֵת שְׂעִיר הַחַשְּאת ָּרָשׁ דְּרָשׁ מֹשֶׁה וְהְנָּהְ דְּרָשׁ דְּיָקְצֹף עֵל אֶלְעְזְר שַׂרְף וַיִּקְצֹף עֵל אֶלְעְזְר וְעַל אִיתְמֶר בְּנֵי אַהֲרֹן הנותרם לאמר:

רבינו חננאל דיקינן מדדריש ר' עקיבא לקרא בטומאה וטהרה, מכלל דפשיטא ליה דמותר בהנאה. נמצא חזקיה עקיבא ור' אבהו יוסי הגלילי. לא לעולם ר' עקיבא נמי לא תאכלהו איסור הנאה נמי משמע, ולמה דרש הפסוק לטומאה וטהרה, כבר למדנו מנכלה, קסבר כשהותרה הנבלה הריייר מאי טעמא שנאמר ואכלה רולה דמשמט רמוח שהיא ולא איצטריך קרא אלא לטהרה וטומאה ור' יוסי הגלילי סבר היא הותרה כו'. ואקשיגן אשמעת' מכדי אותבינן כל הני תיובתא ושני כל חד וחד לנפשיה. חזקיה ור׳ ארהו רמאי פליגי. ואמרינז פליגי בחמץ בפסח ואליבא דרבנז דאסרי אפילו בהנאה י ולא כר׳ יומי הגלילי דשרי הנסקל ואליבא דדברי הכל כו׳. תוב אמרינן. מכדי חזקיה ור׳ אבהו תרוייהו בחמץ בפסח ובשור הנסקל מיסר אסרי בין באכילה בין בהנאה, מאי בינייהו. ואמרינן איכא בינייהו חולין שנשחטו בעזרה. דקיי״ל אמרה תורה שחוט חולין בחוץ י וקדשים בפנים. ישלך בשלך. שחוט שלי בשלי, כלומר קדשים שהן שלי במקדש שהוא שלי. ושחוט שלך בשלך, כלומר חולין שהן שלך בגבולין, אסוריז אפילו בהנאה. אף חולין ששחטן בפנים בעזרה אסורין בהנאה. חזקיה סבר איסור חמץ י רפסח ואיסור שור הוסקי י ששניהם אסורין בהנאה מלא יאכל נפקא. והנבלה לדברים ככתבן הוא דאתי, בא אותו למעוטי חולין שנשחטו בעזרה שיהיו אסורין בהנאה, דדרשינן אתה משליכן לכלבך ונהנה בו, ואי אתה משליך חולין שנשחטו בעזרה. ור׳ אבהו סבר בין לא יאכל בין לא סבו בן לא תאכל כולן תאכַל בין לא תאכל כולן אחד הוא, אסור אפילו בהנאה, ואליבא דר"מ בא לא תאכלו כל נכלה ללמד על שאר איסורין שבתורה שיהיו אסורין אפילו בהנאה, ואליבא

ככתבן ולא גמר מנבילה

מהורילה רלרד החורה

ושאר איסורי הנאה יוכיחו שאינן בכרת ואפ״ה אסורין בהנאה וי"ל דה"פ ומה חלב (4) שענוש כרת ואסור באכילה ומותר

> היתר נבילה והשתא לא שייך למימר תוכיח ולא מלי למיעבד נמי ק"ו מדם א דדם אינו בכלל נבילה ואפילו טומאה אין בו מטעם נבילה כדפרישיי לעיל (דף כב.) אבל חלב הוה שפיר בכלל נבילה דלטומאה לא הוה לריך קרא דאדרבה לטהרו מידי נבילה מלריך קרא והא דקאמר היא הותרה וחלבה לא הותרה לאו משום דלא הוי בכלל נבילה אלא משום דלא הותרה בנבילה אלא מה שהותר בטהורה באכילה והשתא א"ש הא דקאמר ואידך אנן בבהמה קיימינן דלא ילפינן אלא שיהא בכלל היתר נבילה אבל בעלמא מודה דפריך שפירש: בבהמה מיהא לא אישתרי. אין להקשות דגיד חיה מיהא ליתסר דכיון דשל בהמה לא מיתסר בהנאה אם כן לא יאכל דכתיב גבי גיד הנשה באכילה דוקא קאמר ומהיכא תיתי לן לאסור של חיה בהנאה: מאר בינייהו. תיתה לרשב"ה לימה דחיכה בינייהו חמץ נוקשה וחמך דגן גמור ע"י תערובות דמרבינן בריש אלו עוברין (לקמן מג.) מכל מחמלת לא תאכלו דלחוקיה מותר בהנאה ולרבי אבהו כל מקום שנאמר לא תאכלו משמע איסור הנאה וכי תימא כיון דמרבינן ליה לאכילה ה״ה להנאה ב אם כן כרת נמי ליחייב: דבתיב והנה שורף. פרש"י בשעיר נחשון ובת"כ דריש בהדיח חשעיר דרחש חודש מדכתיב ואותה נתו לכס ג וגו' והיינו של ר"ח דמכפר עון כ על טומאת מהדש וקדשיוי : דֹהא בתיב והנה שורף. פרש"י ואמר להו משה הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה מכלל דאם הובא שפיר עבוד דשרפוה הקשה הרב רבינו שלמה מטרויש הא על כרחיך לאו שפיר עבוד דשרפוה דהא שרפוה בלא עיבור לורה ואמר בפרק כילד לולין (לקמן פב:) כל שפסולו בגופו ישרף מיד בדם ובבעלים תעובר לורתו וילא לשריפה וקרא ה"ק מדוע לא אכלתם את החטאת הן לא הובא את דמה הא אם הובא שפיר עבוד דלא אכלוה ואומר ר"י דה"פ אם אינו ענין לגופה דהא קיי"ל בפרק כילד לולין (גם זה שם) כל שפסולו בקדש

בשריפה וחטאת דאהרן משום מעשה שהיה תנהו לכל איסורים:

ובוה חלב שענוש ברת מותר בהנאה. וא"ת לימא שור הנסקל הלגה וגידה לא הוסרו. דחלב אינו בכלל בשר הלכך לא הוה במשמע תחננה ואכלה וגבי נוגע בנבלחה נמי לאו חלב במשמע הלכך יעשה לכל מלאכה לא הוצרך לטהרו אלא להתירו מכלל בהנאה כמו נבילה עצמה גיד שאין ענוש כרת לכ"ש שיהא בכלל הנאות לא חאכל חלב: **ורבי עקיבא סבר.** חלב בכלל נבילה בין

להיתר הנאה בין לטמא הלכך כי אינטריך קרא לטהרו אינטריך: ורבי שמעון. דחמר לעיל [כב.] גיד חסור בהנאה משום דסבירא ליה אין בגידין בנותן טעם ולא הותר בכלל נבילה מאי טעמא לא מייתי ליה כרבי יוסי להתיר הנאה מקל וחומר מחלב: מכללו. אף באכילה: ואידך. רבי יוסי אמר לך אנא בחלב בהמה קא מייתינא קרא להתיר בהנאה דקרא בחלב שור וכשב קחי וקח שרי ליה בהנאה ובבחמה לא הותר מכללו באכילה הלכך אתי גיד הנשה מיניה: מכדי אותבינהו כל הנך קראי. דכל איסורין שנאמ׳ בהן לא תאכל ומותרין בהנאה: ושנינהו. רבי אבהו ואשכח בהו פרטא להיתר לא מלינו באחד מכולם שהחמיר בו רבי אבהו ויאמר שאסור בהנאה ולחזקיה לישתרו אלא דבר האסור אסור לדברי שניהן והמותר מותר לדברי שניהן: במחי פליגי. דאין לך איסורי הנאהי בדבר שנאמר בו לאו באכילמו שלא נאמר בו פרט להתיר" אלא הנך שני דברים דכתיב בהן לא יאכל כגון שור הנסקל וחמץ בפסח ובין למר ובין למר אסורין: ואליבא דרבנן. דפליגי עליה דרבי יוסי דאמר לעיל וע"אן חמד בפסח מותר בהנאה: מנבילה. מדאינטריך קרא למישרי נבילה ואי הוה כתיב לא תאכל נמי הוה מיתקרי: איכא בינייהו חולין שנשחטו בעורה. ואליבא דר׳ יהודה דאמר מנבילה לא מצי למיגמר דלדברים ככתבן אתא דחוקיה סבר הני תרי מדשני בדיבוריה איתסר ולכלב משליכון אותוש לא הולרך למעט את אלו ולאוסרן בהנאה וכי אתא למעוטי חולין שנשחטו בעזרה אתא וכדפרישית לעילי ורבי אבהו סבר אין חילוק בין לא יאכל בין לא יַאָבל ואלטריך אוחו למעוטי הני והכי משמע טריפה אף על גב שכתבתי לך לאו באכילתה אני מתיר לך הנאתה אבל לא חמץ ושור הנסקל שלח פרטתי לך בהן היתר: חולין בעזרה לאו דאורייםא. וכי אמר רבי אבהו לא יאכל איסור הנאה משמע אליבא דרבי מאיר אמרה דלית ליה לדברים ככתבן ומדאיצטריך למישרי נבילה מכלל דשאר איסורין כגון חמץ ושור הנסקל אסירי ולאו

ה) [נשיל נב.ן, ל) [נוויק] קכ.], ג) [לעיל כב. וש"ק], ד) [לעיל כא: וש"ק], ה) [דאין לך איסורים רש"ש], ו) [להמיר הנאם רש"ש], ו) [שמות כב], ק) וכב ע"ל ד"ה ור"מן, ט) [עי מוס׳ חולין קכ. ד״ה חלב], י) [וכן הוא להדיא בשבועות ט: וברש״י שם וכן בזבחים קה: וכן פירש"י בחומש להדיה השל ר"ח וכו פירש"י לחמו פב: לי מיוכן פילט י מומן פכ. ד"ה לכך נאמר וכ"כ רש"י יומא ה: ד"ה כאשר לוה וכ"כ רש"י חוליו סח: ד"ה

הגהות הב"ח

סכל סיון.

(h) תום' ד"ה ומה חלב וכו׳ וי״ל דה״פ ומה חלב דכתיב וכו' דמכפר על עון נומאם בצ"ל:

גליון הש"ם

גמ' אלא גיד נימא דאסור. ק"ל לפת"ש מוס' חולין ר"פ ג"ה דחלב הוח דחדשים גרמי דכתי חלב שור אבל ניד חל חיד שור סבל גיד חל מיד א״כ י״ל דדוקא בחלב ל״א כשהותרה דהא משכחת לה הקרא דלגר אשר בשעריך תתננה דנותן לו כולו עם החלב כגוו שהפילה הבהמה דליכא איסור חלב אבל כשהותרה ועי':

מוסף רש"י

. כשהותרה נבילה חלבה הותרו. נמי לפיכך כל חלב וכל גיד נפיכן כני חוכב וכני גיד מותרין בהנאה, שהן בכלל לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה, שגם הן קרוין עמה ימוכנה, והרי לך היתר הנאה גבלה, והרי לך היתר הנאה בלאו דגיד, לא שנא נבלה ולא שנא כשירה (לעיל בב.). דאמר דברים ככתבן. כך מנותה, לא ימכרנה לנכרי ולא ימכרנה

מוסף תוספות

א. ומה דם שענוש כרת . ענוש כרת לא כ״ש. חי׳ יאכל חמץ, אפי׳ לחזקיה כל איסורי חמץ בכלל. שס. ג. לשאת את עון העדה. מוס׳ שאנד.

רבינו חננאל (המשך) מלא יאכל כדחזקיה, קסבר לא יאכטל ולא יאכל חד הוא. ותיפוק ליה מן י הנבילה כר׳ אבהו. סבר ליה דברים ככתבן ולא מפיק , ליה מנבילה. ותיפוק ליה חולין שנשחטו בעזרה ליה, ופרשינן מדכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש

למעוטי חולין בעזרה: ה"ג ומאי נינהו חמך בפסח ושור הנסקל: וחיפוק ליה מהיכא דנפקא ליה לרבי יהודה. לעיל (כה:) אליבא דרבי אבהו דמייתי ליה מחותו אתה משליך לכלב ואי אתה משליך שאר איסורין: קא סבר. האי תנא: חולין שנשחטו בעורה. אסורין בהנאה מדאורייתא ונפקא ליה מאותו ומיבעי ליה קרא אחרינא לשאר איסורין: כל חטאם אשר יובא מדמה. לאו בחטאות הפנימיות שהובא דמן כמלוותן לפנים כתיב דהא בהדיא כתיב בהן בפר כהן משיח והעלם דבר שריפתן מחוץ למחנה [ייקרא ד] אלא ללמד על חטאת החילונה דאם הכנים דמה לפנים פסולה: אם אינו ענין לגופו דהא לחיב והנה שורף. בשעיר נחשון בויהי ביום השמיני וקאמר להו משה למה שרפתם אותה הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה מכלל דאם הובא שפיר עבוד דשרפוה אלמא בת שריפה היא: לכל איסורין. שנאמר בהן לאו באכילתן כזה ועל כרחיך לא מייתי אלא חמץ בפסח ושור הנסקל דבשאר איסורים כתיב פרטא להיתירא:

שאין ת"ל באש תטרף. דנפקא ליה מוהנה שורף, דכתיב מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקודש, הן לא הובא את דמה אל הקודש פנימה, מכלל שאם הובא דמה פנימה, ודאי בת שריפה היא, מה ת"ל באש תשרף, אם אינו ענין לגופו תנהו ענין לכל איסורין שבתורה שאסורין באכילה שיהו אסוריז אפילו בהנאה. ואם תאמר כל איסוריז שבתורה בשרפה תלמוד לומר בקדש באש תשוף. כל פסול שהוא

משום שינוי הלשון שאין חילוק בין לא

יאכל ללא יאכל לרבי אבהו אלא

מדאילטריך למישרי נבילה ואותו לר"מ

שהבנילה בלבו ותפורו. התירה בתנאתה, מכלל שכל מקום שכתבו איסור אכילה גם בחנאה אסור, מפיק ליה מאותו, בא הכתוב אותו ללמד שהטריפה בלבד מותרת בהנאה, אבל כל איסורין שבתורה אסורין, וחולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. יתיב ההוא מרבנן קמיה דר׳ שמואל בר׳ נחמני ויתיב וקאמר, מנין לחמץ בפסח ושור הנסקל שאסורין בהנאה, ואמרינן ותיפוק ליה